

тинитост ових прича, али је показала њихову историјску вероватност, а такође је оцртала околности у којима су могли живети и можда заиста живели патријарси" [89, стр. 80]. Штавише, сматра се да "треба бити опрезан код примене културних и социјалних параметара у циљу датирања: пошто у питању о времену патријарха имамо принципијелне ставове, потребна је одређена флексибилност у фиксирању хронологије" (цит. по [89, стр.82]). "Али овог пута Египат остаје дужан истраживачима. Не само да нису нашли ништа о Јосифу, они нису открили ни документе, ни споменике из његовог времена", - пише В. Келер [101]. Исто тако "Египат не плаћа дугове" ни у односу на Мојсија [89, стр. 91]. "Испоставило се да није могуће утврдити чак ни положај Синајске горе. Тешкоћа њеног налажења се увећава тиме, да у Библији често као планина на којој се десило откривење не фигурише Синај већ Хорив. Ако озбиљно схватимо библијске описе страшних природних појава које су пратиле ток откривења код Синајске горе, треба сматрати да је та планина била вулкан... Али несрећа је у томе да планина која се данас назива Синај, никада није била вулкан" [89, стр. 133]. Неки археолози Синај смештају у Северну Арабију, у Мидију, близу Кадеша итд. [89, стр. 133]. Али све ове планине такође нису никад биле вулкани.

Библиста и историчар Мартин Нот директно тврди да нема никаквих основа да се разрушени градови нађени у Палестини приписују израелском освајању (у потрази за такозваном "обећаном земљом") [106]. Како се примећује, са археолошке тачке гледишта сва историја освајања Ханана од стране Исуса Навина (у њеној традиционалној локализацији и датирању) виси у ваздуху [104], [106]. Даље: "Ни један библијски исказ о 'епохи судија' није до данас добио ни једну археолошку потврду. Сва имена судија која се јављају у Старом завету, позната су нам само по том тексту и не срећу се ни у једном другом археолошком споменику Палестине нити било које друге земље. Ово се односи и на имена првих царева Саула, Давида и Соломона" [89, стр. 158]. Знатни материјал садржан у цитираној литератури показује да ни једна од историјских књига Библије (Старог Завета) нема сигурну археолошку потврду традиционалне географске локализације. Под знаком питања се налази сва "месопотамска" теорија Библије.

Још горе стоје ствари са археологијом Новог Завета: "Треба нагласити, као чињеницу која изазива недоумицу, то што догађаји описани у Новом завету немају никакав одјек у нехришћанској литератури I века... Нема фактички ни једног нехришћанског сведочанства које би припадало савременику догађаја описаних у Новом завету" [89, стр. 195]. Ова чињеница добила је посебан назив - ћутање века. Одсуство археолошких потврда Новог завета (у традиционалној локализацији догађаја описаних у њему) објашњава се наводно тиме да је 66-73. год. Јерусалим био срушен до темеља и "Јеврејима је било забрањено... да се појављују у његовој близини" [89, стр. 196]. Затим је на месту Јерусалима у II веку изграђен нови град Елија Капитолина (локални назив Ел Куде). "Историјски остаци" који се данас показују туристима и хаџијама као што је "зид плача" итд. не могу издржати чак ни минималну критику (уз потпуно одсуство историјских потврда) и имају искључиво комерцијално-рекламни карак-